

CALEA

ÎNĂLȚĂRII

„EV SUNT CALEA. ADEVĂRUL
ȘI VIAȚA. NIMENI NU VINDE
LA TATĂL DECAT PRIN MINE”.
(IOAN 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină ortodoxă, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
Anul III, nr. 24, august, 2011

Dilema avocatului creștin

Ca orice meserie, și profesia de avocat implică anumite momente de cumpănă, de frământări interioare, de indecizie...

Este întocmai ca în cazul medicului ginecolog, care are opțiunea: a săvârși sau nu un avort?

Pentru noi, avocații, marea dilemă este următoarea: să acceptăm sau nu cazuri de divorț? Creștinul ortodox cunoaște faptul că „ce a legat Dumnezeu, omul să nu dezlege!”

Așadar, ce alegem? Primim clienți care doresc să divorțeze sau îi refuzăm politicos?

Deontologia profesională îți permite să accepți sau nu anumite cazuri. Este foarte simplă opțiunea mea de avocat femeie să nu accept să apăr un violator sau un pedofil, deoarece sunt mamă și crezul meu interior nu-mi permite aceasta, dar ce aleg în cazul divorțului?

Îmi amintesc cu nostalgie începuturile carierei de avocat, proaspăt ieșită din facultate, cu mari așteptări și idealuri. Prima clientă dorea să divorțeze! Logic că mi-am ascultat inima și am refuzat-o, trimițând-o unui coleg de breaslă. Al doilea caz:

divorț, al treilea, de asemenea. Oare ce ispite mă ademeneau? Ce lecții trebuia să învăț din aceste experiențe? Începi să-ți pui întrebări care așteaptă un răspuns rațional și, în același timp, liniștitor pentru conștiința ta.

Cum reacționezi în primul rând ca om, nu ca avocat, când la mijloc există copii minori, care trăiesc într-un mediu ostil dezvoltării lor fizice și psihice normale, când mama este abuzată zilnic, când nu poți concepe ca om normal că există asemenea atrocități în lumea aceasta? Ce alegi să faci atunci? Să stai pasiv și să nu intervii, deoarece indiferența e o cale simplistă de a rezolva totul? Sau decizi să încerci să faci bine, să ajuți într-un fel...

Divorțul este un eșec (o poveste de iubire asemenea unei corăbii naufragiate – n.n.), este un capitol trist al cărții vieții pe care nimeni nu-l aprobă, dar sunt și situații limită în viața oricărui om, când acesta este ultima soluție.

Ce satisfacție mai mare ai ca avocat, atunci când, în urma discuției cu ambii soți, îi convingi să nu divorțeze, iar aceștia părăsesc fericiți cabinetul, ținându-se de mână, dornici să plece într-o nouă lună de miere și întrebându-se cum au fost atât de „prostuți” să vrea să se despartă?

Consider că lipsa de comunicare din cuplu, diferențele de educație și obiceiurile dobândite duc prea ușor la divorț. Ce ușor se divorțează în România! Se poate divorța în prezent în fața notarului, la Starea civilă sau la instanța de judecată.

Ar trebui să ne îngrijoreze într-adevăr statisticile privind rata divorțului în rândul cuplurilor proaspăt căsătorite. Soluția nu este divorțul, ci încercarea rezolvării problemelor. Doar am jurat în fața lui Dumnezeu: „la bine și la rău!”

Părintele Arsenie Boca afirma că atunci când te căsătorești îți iei crucea în spate, așadar căsătoria nu este atât de facilă precum am crede, este de multe ori renunțare și greutate.

Așa cum un grup de excursioniști escaladează un munte și unul dintre ei alunecă și își luxează piciorul, toți ceilalți îl sprijină, îi cară bagajele și îl ocrotesc ajutându-l să urce, nicidecum abandonându-l, în final bucuria ajungerii în vârf este totală, fiindcă toți au reușit performanța atingerii piscului și arborarea steagului, uitând greutatea întâmpinate pe parcurs, tot așa și într-o căsnicie avem datoria morală să fim alături de soțul sau soția noastră ca niște creștini adevărați, indiferent de obstacolele apărute în cale la tot pasul, sprijinindu-l pe aproapele nostru și încurajându-l în momentele cruciale. Nici nu ne gândim la divorț, încercăm întotdeauna să depășim crizele. Orice situație ne testează caracterele!

Trebuie să luptăm împreună pentru un viitor comun al tinerilor căsătoriți, să încercăm să facem consiliu de familie împreună cu părinții și nașii, tot părinți spirituali și ei (ca duhovnicul – n.n.), să-i ajutăm pe tinerii noștri să depășească momentele dificile și să rămână împreună, să se iubească mult și să nască „prunci buni”.

Celula de bază a societății este familia, iar interesul major al copilului primează, așadar să milităm împreună ca aceste valori să nu aibă doar un caracter declarativ, ci să credem cu tărie în acestea, să dorim cu ardoare să respectăm Taina Sfântă a Cununiei și jurămintele făcute cu mâna pe Cruce și pe Sfânta Evanghelie. „Fericiți cei curați cu inima!...”

NU divorțului! DA familiei creștine!

Laura Bufnea,
avocat Baroul Cluj

CVPRINS:

Copilul, un talant încredințat mamei	pag. 2
Toxicomania – păcat al deznădejdiei sufletești	pag. 3
Înmulțirea pâinilor	pag. 4
Poesis. Adormirea minunată	pag. 5
Umblarea pe mare	pag. 6
Drogurile și efectele lor nocive	pag. 7
Vindecarea lunaticului	pag. 8
Pilda datornicului nemilostiv	pag. 9
Despre Sfânta Liturghie	pag. 10
Păhărelul cu nectar	pag. 11
Schimb de carte ortodoxă, ediția I	pag. 11
Acum știu, am aflat și eu... ..	pag. 12
Grupul parohial de tineret	pag. 12

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne;
în vecii vecilor Te vor lăuda”. (Psalmi 83, 4)

Copilul, un talant încredințat mamei

Copilul este o parte semnificativă din fiecare dintre noi. Copilul se află la începutul vieții oricărui om, fie el funcționar de rând sau înalt dregător. Primilor ani de viață prefer să le spun „copil”, în loc de „copilărie”, spre a nu aluneca într-o depersonalizare a lor. Copilul este deci acea bucată de vreme pe care o vom duce cu noi toată viața, până la ultima suflare.

Copilul este ceva viu, în oricare moment al vieții noastre. Poate și de aceasta ni se spune, imperativ: „De nu vă veți întoarce și nu veți fi precum pruncii, nu veți intra în Împărăția cerurilor” (Matei 18, 3). Avem în noi, chiar dacă undeva departe, adânc afundată, curățenia la care ne cheamă Mântuitorul. Trebuie deci să redevenim ceea ce am fost și suntem, într-o măsură însă, din ce în ce mai slab perceptibilă.

Copiii sunt talanți încredințați mamelor. Mamele primesc acești talanți spre mântuire, după cum citim: „Femeia se va mântui prin naștere de fii, dacă va stăru, cu înțelepciune, în credință, în iubire și în sfințenie” (I Timotei 2, 15). Copiii sunt deci daruri ale lui Dumnezeu, făcute numai aceluia care au nevoie de ele, spre mântuire.

Dar mamele nu se mântuiesc numai născând copii (primind talanții), ci și crescându-i pe aceștia în credința și frica de Dumnezeu (înmulțind talanții). Acest lucru reiese clar din cuvântul Sfântului Pavel, când condiționează mântuirea mamelor prin „dacă va stăru, cu înțelepciune, în credință, în iubire și în sfințenie”.

În pilda talanților, relatată de Sfântul Matei (cap. 25), Mântuitorul ne spune să luăm aminte la ce facem cu darurile încredințate. Sluga care a primit un talant, nelucrând nimic din el, l-a ascuns în pământ, dându-l iarăși înapoi stăpânului. La cuvintele slugii celei leneșe: „Doamne, te-am știut că ești om aspru, care seceri unde n-ai semănat și aduni de unde n-ai împrăștiat.

Și temându-mă, m-am dus de am ascuns talantul tău în pământ; iată ai ce este al tău”, stăpânul a răspuns, zicând: „Slugă vicleană și leneșă, știai că secer unde n-am semănat și adun de unde n-am împrăștiat? Se cuvenea deci ca tu să pui banii mei la zarafi, și eu, venind, aș fi luat ce este al meu cu dobândă. (...) Pe sluga netrebnică aruncați-o întru întunericul cel mai din afară. Acolo va fi plângerea și scrâșnirea dinților.”

Mama deci, odată primind talantul (copilul) încredințat ei de Dumnezeu, este datoare să îl prețuiască și să îi crească valoarea, făcând din el „ban de aur”, adică suflet curat și iubitor de Dumnezeu, cui și aparține de drept.

Sfântul Ioan Gură de Aur, spune același lucru, zicând: „Mamele sunt adevărat mame nu numai dând naștere copiilor lor, ci mai ales dându-le o bună creștere”. Astfel, nu atât purtarea în pântece o face mamă pe cea care naște, cât mai ales o temeinică educație creștină a celor născuți, deoarece: „Patimile noastre cele mai mari încep din cea mai fragedă copilărie, iar îndrumarea de căpetenie a noastră e în mâinile mamei”. (Montaigne)

O mamă bună prețuiește cât o mulțime de învățători, bineștiind faptul că „profesorii buni fac școlari buni, în timp ce numai mamele bune fac oameni buni”.

Datorită acestui lucru, nu de puține ori, mamei i s-au atribuit merite naționale: „Decăderea mamei este începutul decăderii unui popor”. (Pr. Mircea Irina)

„Numai popoarele care au mame vrednice progresează; când la un popor a decăzut maternitatea, la nimic nu folosește cealaltă educație”. (Pr. Dumitru Irina)

„Fără mame sănătoase nu vom avea un popor robust”. (Nichifor Crainic)

„Viitorul țării îl țese femeia”. (Carmen Sylva)

Tot o mamă a avut și Sfântul Ioan Gură de Aur, una însă care, mai mult decât orice, l-a iubit pe Dumnezeu și și-a crescut fiul în credința ortodoxă. După moartea soțului, ea și-a închinat viața educării și creșterii în Biserică a fiului ei. Libanius, cel mai vestit retor al vremii, care era și păgân, cunoscând-o pe Sfânta Antuza, a spus: „Ce femei (mame) admirabile au creștinii”.

Dacă fericita Antuza nu s-ar fi îngrijit însă de păstrarea și înmulțirea acestui singur talant (copil), cât ar fi pierdut oare lumea?! Un singur talant (copil) a primit această sfântă mamă de la Dumnezeu, iar prin el s-a îmbogățit întreaga lume, de atunci și până astăzi, și încă se va mai îmbogăți, până la sfârșitul lumii.

Părintele Porfirie Bairaktaris – Îndemn către mame!

„Să le spui mamelor cât de mult le-a cinstit Dumnezeu, Care le-a învrednicit să devină mame. Din momentul în care poartă în pântece embrionul conceput, au o a doua viață. Să vorbească pruncului încă nenăscut și să-l mângâie, prin propriul lor pântece, iar fătul va simți mângâierea în chip tainic.

Să se roage cu multă iubire pentru el. Altminteri, nu doar copilul nou-născut, ci și fătul, simt lipsa de dragoste a mamei, nervii, supărarea, scârba. Astfel se provoacă traume sufletelului, care îl însoțesc toată viața. Dacă mamele au simțăminte sfinte și duc o viață sfântă, își sfințesc și copilul, chiar din momentul conceperii sale. Aceleași lucruri sunt valabile și pentru tată.”

Teodor DANALACHE

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefoane: 0723.523.449, 0745.400.586

ISSN 2068 – 8350

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Il Gheorghe Ionașcu
- Preot Constantin Runcanu
- Monica și Radu Buțu
- Magdalena Sabo
- Mihail Popa
- Dumitra Groza
- Lavinia Blîndu – corectură
- Tiberiu Grigoriu – DTP.

Colaboratori:

- Laura Bufnea
- Isabela Mihaela Cârștov
- Robert Căldărușe
- Ionela Neagoe

web: www.BisericaInaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.ro

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

6 august – Sâmbătă – Schimbarea la Față a Domnului (Dezlegare la pește) – Sf. Ev. Matei 17, 1-9

„Și după șase zile, Iisus a luat cu Sine pe Petru și pe Iacov și pe Ioan, fratele lui, și i-a dus într-un munte înalt, de o parte. Și S-a schimbat la față, înaintea lor, și a strălucit fața Lui ca soarele, iar veșmintele Lui s-au făcut albe ca lumina. Și iată, Moise și Ilie s-au arătat lor, vorbind cu El. Și, răspunzând, Petru a zis lui Iisus: Doamne, bine este să fim noi aici; dacă voiești, voi face aici trei colibe: Ție una, și lui Moise una, și lui Ilie una. Vorbind el încă, iată un nor luminos i-a umbrat pe ei, și iată glas din nor zicând: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit, în Care am binevoit; pe Acesta ascultați-L”. Și, auzind, ucenicii au căzut cu fața la pământ și s-au spăimântat foarte. Și Iisus S-a apropiat de ei, și, atingându-i, le-a zis: Sculați-vă și nu vă temeți. Și, ridicându-și ochii, nu au văzut pe nimeni, decât numai pe Iisus singur. Și pe când se coborau din munte, Iisus le-a poruncit, zicând: Nimănui să nu spuneți ceea ce ați văzut, până când Fiul Omului Se va scula din morți”.

Toxicomania – păcat al deznădejdiei sufletești

Toxicomania ca dependență de drog înseamnă o înrobire a vieții de această patimă. Aspirațiile sufletului sunt sufocate de otrava drogului. Încrederea în Dumnezeu este stăvilă de drog, precum oprită este și lucrarea Duhului Sfânt, de viață Făcătorul și Mângâietorul, care îndreaptă faptele omului spre virtute. Să vedem mai îndeaproape ce înseamnă toxicomania și care sunt repercusiunile ei asupra vieții omului.

Din timpuri imemorabile, ori de câte ori omul nu și-a găsit puterea în sine și în comuniunea lui Dumnezeu, a căutat cu insistență elixirul vieții, ca pe ceva din afara lui, spre a-i fi de ajutor în drumul vieții, nu totdeauna neted și cu flori. De când a apărut alcoolul, acesta a fost căutat și folosit ca un elixir al vieții, deși datorită lipsei de cumpătare, de multe ori omul i-a devenit victimă, îngreunându-și și complicându-și viața. Tot astfel, în ultimul timp, în zbuciumul existenței de multe ori dure, omul modern, ca să poată pluti cu mai multă siguranță pe valurile vieții agitate, pe măsură ce s-a depărtat de Dumnezeu și-a văzut sufletul tot mai gol, iar el tot mai înstrăinat în lumea pe care vrea să o stăpânească tehnologic spre a-și găsi confortul și bunăstarea. Grija, necazurile și frământările de tot felul, sunt însă mai mult decât mult așteptata satisfacție a vieții. Conflictul și tensiunile sociale în competiția vieții, la care dacă se mai adaugă și eșecurile familiale și profesionale, îl înconvoaie pe bietul pământean, făcând să-și „tărase” de multe ori existența cu anxietate și angoase. Și fiindcă refuză să-și îndrepte ochii spre cer, pământul în care își pune toată nădejdea nu-i poate da mai mult decât materie. Aceeași materie și pentru liniștea sufletului său. Și astfel a apărut industria tranchilizantelor cu indicații psihoterapeutice cu contraindicații și mai ales cu efecte secundare... Iar pentru a-și alina durerile au apărut analgezicele... Dar în căutarea elixirului vieții, omul dorește ceva mai mult. Și astfel și-a găsit prăbușirea trupeză și sufletească în toxicomanie.

Numirea și definiția toxicomaniei

După cum arată numele, toxicomania este de-a dreptul o nebulie, mai precis nebulie de a te otrăvi. Derivat de la cuvintele grecești: *τοξικότης τοξίνη* (otrăvă, de unde adj. *τοξικός* (otrăvitor) și *μανία* (nebulie, toxicomania reprezintă, fiindcă îl înrobește pe om atât fizic, cât și spiritual, devenind obsesia care-i duce viața la ruină. Precum otrava este împotriva firii și vieții, la fel este și patima toxicomaniei. Dependența sau obișnuința față de drog transformă euforia în degradare. O definiție a toxicomaniei ar scoate în evidență relația de

dependență alienată față de un drog mai mult sau mai puțin toxic, relație ce tinde să subordoneze întreaga existență a subiectului de căutare a efectelor produsului.

Deși sintagmele „toxicomanie” și „obișnuință” sunt specifice pasiunii pentru drog, Organizația Mondială a Sănătății consideră că cel mai propriu este termenul de farmacodependență, socotind ca toxicomania își are cauza eficientă în drog, ca produs chimic farmaceutic. Dependența psihică și fizică față de drog, induce efecte negative atât pentru individ, cât și pentru societate. C. Olievenstein a propus pentru toxicomanie o definiție descriptivă, arătând că este toxicoman „acela care, pornind de la un produs de bază, face escală la unul sau mai multe produse și le utilizează zilnic sau aproape zilnic”. Ca pasiune deosebită față de droguri manifestată ca apetență pentru toxic, îi aduce și apelativul de „toxicofilie” (iubirea toxicelor).

Scurtă privire istorică

Dacă alcoolul și alcoolismul aparține vremurilor imemorabile, toxicomania este de dată recentă. Deși beția alcoolică era considerată greșală, sau viciu, totuși prima formă a maladiei toxicomane o găsim în lucrările lui B. Rush, datând din 1790, cu referire la lipsa de cumpătare în consumul alcoolului. Apoi, în scrierile lui T. de Quincey și Ch. Baudelaire apare hașul și opiumul ca o deschidere a lumii drogului. Mai târziu, în 1916, legislația franceză consideră folosirea drogurilor ca un nou teren al infracțiunii. Voga actuală a drogului ia ființă la sfârșitul anilor '60, fiind considerat de atunci un adevărat flagel social. Recursul la droguri a devenit expresia angoasei tinerilor, ca expresie a conflictului dintre generații. Așa sunt mișcările hippy sau psihedelice. Prima folosire a unui „drog dur” a consemnat victime în jurul vârstei de 18 ani. Numărul toxicomanilor cuprindea cel mai mult tinerii între 22 și 24 de ani din toate categoriile sociale, mai mult băieți decât fete. Acum însă a intrat și în școli făcând victime copii între 11-12 ani. Principalul drog a fost heroina. În Franța s-au înregistrat între 80.000 - 120.000 toxicomani. Legislația actuală îl consideră pe toxicoman bolnav și delinvent (Legea din 31 decembrie 1970).

După cum toxicomania crește tot mai mult prin „deziluzia provocată de lume” asupra pierderii reperelor sacre, ca valori universale admise de grupul social. Fără a apela la statistici, vedem fără prea mare greutate că toxicomania devine tot mai mult un refugiu al subiectului în sine însuși, încercând să umple golul sufletesc determinat de pierderea propriei identități ca persoană menită să comunice cu Dumnezeu, să aibă în sufletul său pe Dumnezeu, al cărui chip îl poartă.

Continuare în pag. 7

7 august – Duminică – Cuvioasa Teodora de la Sihla; Sf. Narcis, Patriarhul Ierusalimului – Duminica a VIII-a după Rusalii – Sf. Ev. Matei 14, 14-22 (Înmulțirea pâinilor)

„Și ieșind, a văzut mulțime mare și I S-a făcut milă de ei și a vindecat pe bolnavii lor. Iar când s-a făcut seară, ucenicii au venit la El și I-au zis: locul este pustiu și vremea iată a trecut; deci, dă drumul mulțimilor ca să se ducă în sate, să-și cumpere mâncare. Iisus însă le-a răspuns: N-au trebuință să se ducă; dați-le voi să mănânce. Iar ei I-au zis: Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești. Și El a zis: Aduceți-Mi-le aici. Și poruncind să se așeze mulțimile pe iarbă și luând cele cinci pâini și cei doi pești și privind la cer, a binecuvântatși, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii mulțimilor. Și au mâncat toți și s-au săturat și au strâns rămășițele de fărâmituri, douăsprezece coșuri pline. Iar cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii. Și îndată Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui, pe țarmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor”.

De la cele lumești, la cele duhovnicești

„Iisus însă le-a răspuns: Nu trebuie să se ducă, dați-le voi să mănânce!” (Matei 14, 16)

Învârtoșarea inimii noastre ne face uneori să nu vedem minunile. Israelitilor li s-a dat în pustiu mană, iar Evanghelia duminicii acesteia ne aduce aminte de acea hrană minunată. Este una dintre cele mai însemnate minuni săvârșite de Mântuitorul.

Toate minunile au ca izvor dragostea Fiului lui Dumnezeu față de noi, oamenii și arată dumnezeirea Sa. Din cele relatate de Sfinții Evangheliști aflăm că Mântuitorul se găsea în cel de-al doilea an al activității Sale publice și că Se afla în partea de nord-est a Lacului Ghenizaret sau Marea Galileii, lângă Betsaida. Doar ce fusese ucis Sfântul Ioan Botezătorul, când Domnul „a plecat de acolo cu corabia în loc singuratic, dar aflând mulțimile, a venit după El, pe jos, din cetății”.

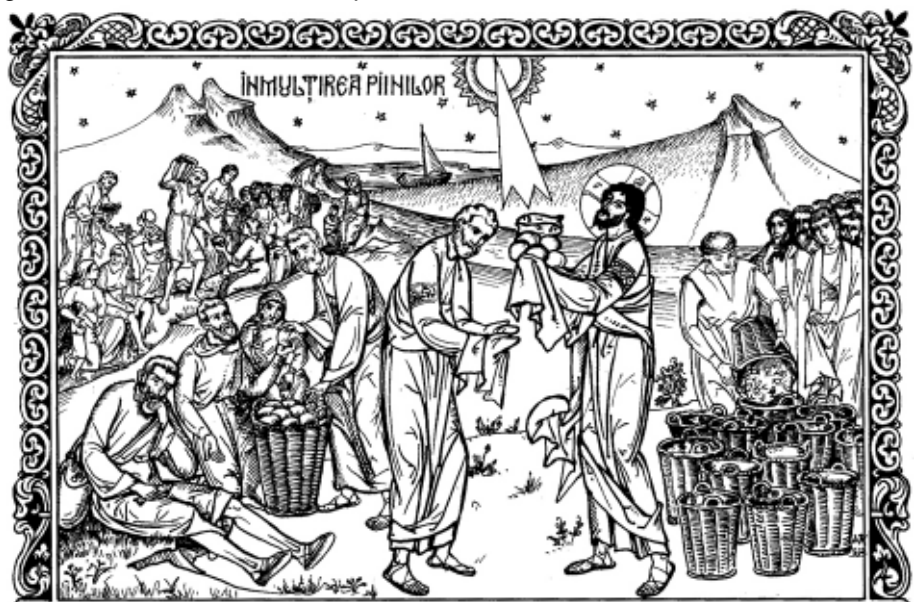
Cu cinci pâini și doi pești a hrănit mulțime mare de popor. Locul pustiu, puținătatea mijloacelor, mulțimea martorilor, cele douăsprezece coșuri de fărâmituri arată că avem în față o minune concretă. Mântuitorul ni Se descoperă aici ca un nou Moise, dacă privim la legătura cu mana din pustie.

După ce au primit cuvântul și minunile, acum primesc și hrana trupului. Altădată, puterea rugăciunii lui Ilie înmulțea făina și uleiul la văduva din Sarepta Sidonului, dar aici suntem săturați și sufletește, cu hrana pentru suflet, căci „nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu”. (Matei 4, 4)

În fața tuturor, Iisus „a luat cele cinci pâini și cei doi pești și, privind la cer, a binecuvântat și frângând a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii mulțimilor”. Darurile împărțite de Mântuitorul prin Sfinții Săi Apostoli s-au înmulțit în chip minunat, căci toți au mâncat și s-au săturat, fiind „ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și copii” și au rămas douăsprezece coșuri de fărâmituri.

Doisprezece erau și Sfinții Apostoli, fiecare va fi luat câte un coș „ca să nu se piardă ceva”. Sfântul Ioan Gură de Aur ne spune: „Mila Domnului pentru mulțime este pricina vindecărilor săvârșite aici. Milă adâncă și covârșitoare”.

Iată că oile cele rătăcite ale lui Israel și-au găsit acum păstorul. Pâinile sunt împărțite de Apostoli ca să ne arate rolul lor de mai târziu în turma Bisericii. Spune Psalmul 77: „Va putea oare Dumnezeu să gătească masă în pustie?” Domnul ne arată acum că are puterea de a găti masă în pustie.

Încărcătura simbolică a pâinii înmulțite ne este dată însă de pâinea euharistică, oferită nouă „streini și călători” în „pustiul” lumii acesteia.

Minunea s-a întors către cei care au adus pâinile, așa cum și la Sfânta Euharistie aduc pâine și vin asupra cărora se revărsă lucrarea minunată a pogorării harului divin, ce le preface în Trupul și Sângele Domnului.

Fiind în Postul Sfintei Marii, trebuie să ne apropiem de Sfântul Potir, pentru a ne împărtăși și noi din Trupul și Sângele Domnului și atunci cum nu ne vom bucura cu acea sfântă și negrăită bucurie, ca și mulțimea din pustie stând în jurul Mântuitorului și sorbind cu nesaț cuvântul despre Împărăția lui Dumnezeu?

Părintele Marius Olivian Tănăsie

11 august – Joi – Sf. Nifon, Patriarhul Constantinopolului; Sf. Mare Mucenic Evplu, Arhidiaconul – Sf. Ev. Ioan 10, 9-16

„Zis-a Domnul: Eu sunt ușa; dacă va intra cineva prin Mine, se va mântui; și va intra și va ieși, și pășune va afla. Furul nu vine decât să fure, să junghie și să piardă. Eu am venit ca oile Mele să aibă viață, și s-o aibă din belșug. Eu sunt păstorul cel bun; păstorul cel bun își pune viața pentru oile sale. Iar cel plătit, care nu este păstor și ale cărui oi nu sunt ale lui, când vede lupul venind, lasă oile și fuge, iar lupul răpește și risipește oile. Cel plătit fuge, pentru că este plătit și nu-l doare inima de oi. Eu sunt păstorul cel bun și cunosc oile Mele și ele Mă cunosc pe Mine, așa cum Mă cunoaște pe Mine Tatăl și Eu cunosc pe Tatăl; și Eu îmi dau viața pentru oile Mele. Mai am și alte oi, care nu sunt din staulul acesta; și pe acelea trebuie să le aduc; ele vor asculta de glasul Meu și va fi o turmă și un păstor”.

Adormirea minunată

Arhanghelul Gavriil
A revenit pe pământ
Să vestească Adormirea
Maicii Domnului cel Sfânt.

Ei, la Maica Preacurata
Cu finic s-a-nfățișat.
Spunându-i despre mutare
Maica mult s-a bucurat.

Aștepta de 15 ani
Vestea asta minunată,
S-a întors la Ghetsimani
Și-a pregătit casa-ndată.

Doar cu sfintele femei
În trei zile-a rânduit
Totul pentru-a sa mutare
Lângă Fiul preaiubit.

Și-a-mpărțit cu dărnicie
Hainele pe la vecine,
Și-a promis c-o să se roage
Pentru a lor mântuire.

S-a-mbăiat apoi pe sine,
Cu miresme s-a udat,
Și-n cel mai frumos veșmânt
Trupul său l-a îmbrăcat.

S-a așezat încântată
Pe patul proaspăt schimbat
Și mutarea minunată
Cu evlavie-a așteptat.

Au sosit Sfinții Apostoli
Într-un nor învăluit
Să petreacă spre mormânt
Trupul îndumnezeit.

Casa toată-a strălucit
De lumina cea cerească:
Fiul a venit s-o ia
Ca în Cer să locuiască.

Cu nespūsă fericire
Pe chipul său luminos,
Maica și-a-ncredințat duhul
Fiului, Iisus Hristos.

Priveghind trupul ei sfânt,
Apostolii ascultau
Cete de îngeri cântând
Ce mutarea proslăveau.

Ea a fost dusă la Cer
În cântare îngerească,
Cu Fiul său cel iubit
Împreună să domnească.

Astfel, Sfânta Adormire
E-un prilej de bucurie,
Că Fecioara Preacurată
Și-a dorit în Cer să fie.

De-acolo, de sus, se roagă
Neîncetat pentru noi
Cu iubirea ei de mamă
Pentru toți cei în nevoi.

Fiindcă L-a purtat în brațe
Fiul n-o va refuza
Și cu multă-ngăduință
Ruga i-o va asculta.

Ea așteaptă s-o chemăm
Și ne-implinește dorința,
Mijlocește pentru toți
Cei ce-o roagă cu credință.

Groza Dumitra

„Dacă va fi să te înfierbânți, înfierbântă-te la soare.
Dacă va fi să înșeli, înșeală-ți stomacul.
Dacă va fi să plângi, plânge de bucurie.
Dacă va fi să minți, minte în privința vârstei tale.
Dacă va fi să furi, fură o sărutare.
Dacă va fi să pierzi, pierde-ți frica.
Dacă va fi să simți foame, simte foame de iubire.
Dacă va fi să dorești să fii fericit, dorește-ți în fiecare zi...”

14 august – Duminică – Înainteprăznuirea Adormirii Maicii Domnului; Sf. Proroc Miheia – Duminica a IX-a după Rusalii (Umblarea pe mare – Potolirea furtunii) – Sf. Ev. Matei 14, 22-34

„Și îndată Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui, pe țărnul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor. Iar dând drumul mulțimilor, S-a suit în munte, ca să Se roage singur. Și, făcându-se seară, era singur acolo. Iar corabia era acum la multe stadii departe de pământ, fiind învăluită de valuri, căci vântul era împotriva. Iar la a patra strajă din noapte, a venit la ei Iisus, umblând pe mare. Văzându-L umblând pe mare, ucenicii s-au înspăimântat, zicând că e nălucă și de frică au strigat. Dar El le-a vorbit îndată, zicându-le: **Îndrăzniți, Eu sunt; nu vă temeți!** Iar Petru, răspunzând, a zis: **Doamne, dacă ești Tu, poruncește să vin la Tine pe apă.** El i-a zis: **Vino.** Iar Petru, coborându-se din corabie, a mers pe apă și a venit către Iisus. Dar văzând vântul, s-a temut și, începând să se scufunde, a strigat, zicând: **Doamne, scapă-mă!** Iar Iisus, întinzând îndată mâna, l-a apucat și a zis: **Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit? Și suindu-se ei în corabie, s-a potolit vântul.** Iar cei din corabie l s-au închinat, zicând: **Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu.** Și, trecând dincolo, au venit în pământul Ghenizaretului”.

Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu!

Întrucât minunile săvârșite de Mântuitorul Hristos constituie o componentă esențială a activității Sale, prin care se are în vedere restaurarea naturii umane în special și a creației în general, totuși ele se constituie în adevărate semne care arată că El este cu adevărat Dumnezeu. De aceea Sf. Apostoli țin să precizeze importanța acestor fapte săvârșite de Mântuitorul și pe care ei le-au consemnat numai în parte, poate considerându-le mărturii suficiente pentru cel care îl caută cu sinceritate pe Dumnezeu. „Deci și alte multe minuni a făcut Iisus înaintea ucenicilor Săi, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Iar acestea s-au scris, ca să credeți că Iisus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu, și, crezând, să aveți viață în numele Lui”. (In. 20, 30-31). De aceea Mântuitorul avea să spună: „Credeți Mie că Eu sunt întru Tatăl și Tatăl întru Mine, iar de nu, credeți-Mă pentru lucrările acestea”. (In 14, 11), și împotriva celor care ar încerca să-și justifice propria necredință va spune: „De nu așa fi făcut între ei lucruri pe care nimeni altul nu le-a făcut, păcat nu ar avea; dar acum M-au și văzut și M-au urât și pe Mine și pe Tatăl Meu”. (In 15, 24)

Ori ceea ce se încearcă astăzi prin „transformările de mentalitate aduse de apariția noilor societăți postmoderne, utopii” ale tehnologiei și prosperității bazate pe refuzul tradiției și transcendenței, pe reducerea existenței la bunăstare, superficialitate și relativism, la productivitate, profit și consumism, la spectacol și divertisment generalizat? Locul lui „a fi” e luat de „a face / produce”, „a avea” și „a apărea”; spiritul și ontologia sunt sufocate de economie și tehnologie, de seducția labirintului lumii plurale sau de hipnoza lumilor virtuale... Dificultățile credinței creștine în Europa de azi – evidente în contestările publice ale moralei tradiționale și în neasumarea „rădăcinilor” ei creștine în constituția Uniunii Europene – se văd în estomparea temelor „creației” și „născutului” ca dar și dat divin și a responsabilității pentru ele în favoarea „făcutului”, productivității și eficienței tehnologice fără limite și control etic; în reducția materialistă a eshatologiei și înlocuirea utopiei marxiste cu cea liberală a plăcerii și prosperității generalizate; precum și, mai ales, în metamorfozele elocvente ale hristologiei tradiționale: nu ne mai place să vedem în Iisus pe Domnul Hristos, Fiul lui Dumnezeu întrupat, răstignit și înviat în Duhul Sfânt pentru înfierea și înveșnicirea noastră în taina Tatălui, ci vrem doar pe Iisus omul, fratele nostru în toate, inclusiv în păcat”. (Diac. Ioan I. Ică jr. – Canonul Ortodoxiei I, Ed. Deisis, pag. 87-88)

Însă pentru cine are urechi de auzit, minunea săvârșită de Mântuitorul, demonstrează puterea Sa asupra creației, Îl arată pe El ca adevăratul Creator și Proniator al lumii, care poate

suspenda legile sădite de El, încă de la creație. Ea este săvârșită după ce cinci mii de bărbați, afară de femei și copii, au fost hrăniți în mod minunat cu cinci pâini și doi pești. Pentru Apostoli minunea înmulțirii pâinilor a trecut ca și cum s-ar fi petrecut cel mai firesc lucru, de aceea Mântuitorul i-a silit să urce în corabie, ca să le mai dea o lecție, după care vor ajunge să afirme, convingi de acest adevăr: „Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu”.

Sf. Ioan Gură de Aur spune că Domnul S-a suit în munte și în pustie, pentru a ne învăța și pe noi să ne înălțăm cu mintea spre Dumnezeu, să căutăm liniștea atunci când vrem să ne rugăm. El îngăduie ca ucenicii Săi să fie asaltați de furtună, pentru a le trezi inima amorțită, făcându-i să-L dorească și să se gândească neconștient la El, de aceea n-a venit îndată la ei. Deși Îl văzuseră când mai liniștise o furtună, scăpându-i astfel din primejdie, acum de frică nu și-au mai adus aminte de El și nu-și mai puneau speranța în El. „Așa se întâmplă și cu noi. Știm că Hristos este Domnul. Știm că El ne poate salva din toate necazurile și probabil L-am văzut astfel în diverse ocazii. Însă atunci când trecem prin necazuri mari, prin atacurile și ispitele diavolului, uităm de El și de puterea Lui mântuitoare și ne lăsăm covârșiți de frică”. (Arhiepiscopul Dimitri, Minunile Mântuitorului Iisus Hristos, trad. Prof. Dr. Remus Rus, Ed. I.B.M.B.O.R., 2004, pag. 58 – 59)

Sf. Ioan Gură de Aur se întreabă de ce Domnul n-a poruncit să înceteze vântul, ci l-a apucat de mână? Pentru că nu din cauza vântului a început să se afunde, ci din pricina îndoielii: „– Pentru că era nevoie de credința lui Petru. Când noi nu facem ce trebuie să facem, nici Dumnezeu nu stă alături de noi. Pentru a-i arăta lui Petru că nu furia vântului l-a făcut să se scufunde, ci puținătatea credinței lui, Hristos îi spune: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” Deci, dacă Petru n-ar fi fost slab în credință, ar fi înfruntat cu ușurință vântul. De aceea Hristos îngăduie ca vântul să sufle mai departe și după ce l-a luat de mână, pentru a-i arăta că atunci când credința îi era puternică, vântul nu-l putea vătăma cu nimic. Hristos a făcut cu Petru așa cum face o pasăre cu puiul ei, sprijinindu-l cu aripile și aducându-l din nou în cuib, când puiul iese din cuib înainte de vreme și cade”. (Omilia la Matei, Omilia L, II)

Pentru aceasta să cântăm și noi cu Biserica: „Marea vieții văzând-o înălțându-se de viforul ispitelor, la limanul tău cel lin alergând, strig către Tine: scoate din stricăciune viața mea, Mult-Milostive!” Amin.

Părintele Gheorghe Ionașcu

*Exp: UTOPIE – Proiect privind constituirea unei societăți ideale, fără a ține cont de legitățile obiective de dezvoltare a societății umane; plan irealizabil al unei societăți. 2) Intenție fantezistă; ideal iluzoriu. (Noul dicționar explicativ al limbii române, Editura Litera Internațional, 2002)

Schimbarea la Față a Domnului...

Continuare din pag. 3

Drogurile și efectele lor nocive

Cele dintâi descrieri ale toxicomaniei moderne au fost acelea ale morfinismului. Se face însă deosebirea între morfinizații deveniți în mod accidental dependenți, în urma unei prescripții medicale și morfilomanii, cei aflați într-o continuă căutare de droguri, determinată de stările de degradare nevrotică și psihotică, la care i-a adus folosirea drogului. Cele mai folosite droguri sunt extrașii de Papaver Somniferum Album, o varietate de mac și de opiu, asemănătoare morfinei, heroinei, codeinei. Sunt apoi extrașii de Cannabis. Indică, o varietate de cânepă, asemenea hașișului, marijuana; apoi extrasul de peyotl, o plantă cactee ce crește în zonele deșertului arid al Mexicului și Texasului. La acestea putem adăuga și cocaina extrasă din frunzele de coca. Folosirea ei abuzivă duce la toxicomanii grave.

În Occident este la modă produsul cunoscut sub denumirea de LSD, corespunzător dietilaminei acidului lisergic. Desigur, nu ne oprim aici, fiindcă se caută și se găsesc mereu noi plante generatoare de droguri. Dacă în 1949 erau puse sub controlul internațional doar 17 droguri, în 1963 numărul s-a ridicat la 83, iar acum a depășit de mult suta. Numărul drogurilor a crescut cu atât mai mult cu cât s-a creat o adevărată „industrie, a preparării lor sintetice. Drogurile se folosesc sub formă de injecții sau pastile; sunt băute, fumate sau inhalate. Drogurile halucinogene sau onirogene produc stări euforice sau de extaz delirant.

Nocivitatea drogurilor se realizează în trei faze: 1). faza inițială, a plăcerii, numită a „lunii de miere”. Relația toxicomaniei cu plăcerea, „superioară unui orgasm”, este în aparență stăpânită și controlată de subiect. 2). faza morbidă, e o trebuință obsedantă a drogării. Lipsa drogului produce o tulburare a căutării. Aceasta este plăcerea „negativă”. Când însă starea de lipsă a drogului este suprimată, subiectul se simte normal. 3). faza de degradare, de bulversare a vieții psihice, cu decăderea vieții sociale, morale și fizice, ducând subiectul la prăbușire. De fapt, trăirea realității prin prisma suferinței corporale este, de asemenea, un element cheie al oricărei toxicomanii.

După S. Rads și H. Rosenfeld, toxicomania se apropie de tulburările maniaco-depresive. Drogul pare la început un antidepresor, dar prin toxicitatea lui devine mijloc de sinucidere. C. Durand îi opune pe toxicomanii nevrotici compulsivi, toxicomanilor impulsivi, perversi sau psihopați. J. Bergeret spune că nu există structură psihologică proprie toxicomanilor: nevroticii, perversii, psihoticii sunt toxicomani nonstructurați, care trebuie comparați cu stările limită. La acestea putem adăuga că toxicomania exercitată prin folosirea aceleiași seringi de mai mulți subiecți, devine sursă a bolii SIDA.

Aspectul psihologic – moral al toxicomaniei

Un studiu asupra adolescenților a pus în evidență faptul că elevii de 18-19 ani, evaluați de colegi ca fiind impulsivi, nepoliticoși, nedemni de încredere, lipsiți de ambiție și neobișnuiți cu munca, sunt atrași de fumat, băutura și droguri. Unii ca aceștia vor deveni toxicomani înrăiți peste 12 ani, dacă nu-și vor schimba mentalitatea și comportamentul. Prin 1988, Newcomb și Bentler au studiat efectele drogurilor asupra stilului de viață al tinerilor, constatând atitudinea lor de nonconformism față de valorile tradiționale, adoptarea unor comportamente deviate și ilegale, precum și asocierea cu indivizi angajați în astfel de comportamente; relații dificile cu familia, lipsa intereselor educaționale, experiențe de tulburare emoțională, stări de alienare și răzvrătire.

Încercări de recuperare

Încă de la început trebuie să recunoaștem că recuperarea toxicomanilor este foarte dificilă și grea. Ei sunt victimele propriei lor aspirații. Chiar dacă recunosc starea deplorabilă în care se află, lor nu le-a mai rămas decât o singură soluție a vieții: drogul. E singurul sens de a exista. De aceea, bătălia pentru drog e pe viață și pe moarte. Având efecte dezastruoase asupra individului și a relațiilor lui sociale, statele lumii au elaborat legi, spre a sancționa fără milă pe traficanții de droguri. Există o adevărată poliție specializată în acest sens. Și cu toate astea drogurile circulă, fiindcă aduc venituri imense celor ce

comercializează, ruinând în schimb economic pe cei ce au devenit victimele lor.

Nu numai poliția, ci și medicina este angajată în opera de recuperare a victimelor de pe urma drogurilor. S-au încercat și se încearcă tot felul de metode terapeutice. Unii susțin că cei aflați sub dominația drogurilor, trebuie total detașați de droguri și astfel acești pacienți sunt ținuti într-o totală izolare, în închisori special amenajate. Alții încearcă să trateze toxicomania printr-o micșorare treptată a dozei sau tranchilizante sau altă medicație ce nu creează dependență.

La polul opus, se află cei care consideră că toxicomania nu trebuie considerată flagel social și propun ca consumatorilor de droguri să nu li se pună interdicții dure în folosirea lor, ci să fie conștienți ca ei singuri să renunțe la ele. În optica unei societăți individualiste, subiecții trebuie cât mai de timpuriu responsabilizați, ca opțiunile libere să le urmeze asumarea riscurilor ce decurg din consumul de droguri.

După cum am văzut, toxicomania crește tot mai mult prin pierderea reperelor sacre și a valorilor universal admise de grupul social. Pentru acest motiv, un rol important în combaterea toxicomaniei îl are Biserica, atât pe plan general, cât și pe plan particular. Am văzut că atât alcoolicii, cât și toxicomanii sunt considerați delincvenți și bolnavi. Biserica nu-i va judeca în calitatea lor de delincvenți, ci va căuta să-i salveze prin metodele și formele specifice, din nenorocita lor stare de bolnavi, „cei bolnavi au nevoie de doctor, iar nu cei sănătoși” (Matei 9, 12), a spus Mântuitorul, iar Bisericii îi revine misiunea samariteană de a-i încorpora pe toți păcătoșii în atmosfera de har a Trupului lui Hristos, fiind primiți și tratați în comuniunea eclezială ca fi și ca frați. Se impune apoi o adevărată lucrare de reeducare creștină a celor căzuți victime toxicomaniei, redobândind încrederea în bunătatea Părintelui ceresc. Încă de la început am remarcat că drogul caută să umple golul aflat într-un suflet dezorientat, care caută orb o împlinire nefondată și până la urmă bizară. Într-o judicioasă determinare a păcatului s-a arătat că acesta „este o încercare de a umple un gol.” (Simone Weil)

Ne-am fi așteptat să se spună acest lucru despre virtute, fiindcă păcatul însuși ar fi golul ce se cuvine a fi înlocuit. El e întunerecul care dispăre odată cu apariția luminii. În definiția amintită însă, păcatul este determinat ca încercare personală de a umple sufletul gol, mai precis sufletul devenit gol prin scoaterea lui Dumnezeu din el. Fără Dumnezeu sufletul devine gol, zbătându-se în zbuciumul unei căutări haotice de a-l umple. Această irezistibilă tensiune de a umple vidul sufletesc pentru a-și regăsi propria identitate, poate deveni păcat, atunci când golul sufletesc este compensat cu tot felul de surrogate. Un astfel de surrogat este și drogul. Pentru aceasta toxicomania este o patimă. Omul își caută orbește prin toxicomanie sinuciderea. Aceasta este, de altfel, marea înșelare a patimii: ea te ademenește pentru a te ucide. Toxicomania ca încercare de a umple un gol, este în fond păcatul ce se transformă în patimă ucigătoare, fiindcă „răsplata păcatului este moartea” (Romani 6, 23). De aceea, toți cei ce au cu adevărat pe Dumnezeu în suflet, nu au nevoie de droguri. Ei nu au nevoie de substitutive false atâta timp cât posedă autenticul vieții lor. Ei nu sunt niște căutători de elixir, fiindcă Dumnezeu care se află în sufletul și viața lor, este totul. El e pentru ei „Calea, Adevărul și Viața” (Ioan 14, 6).

Pentru salvarea acestor bolnavi spirituali, Biserica venindu-le în întâmpinare, va utiliza metodele specifice ale reconverției lor spre viața de har. Patima constituind pierderea vieții de har, readucerea acestor împătimitiți la viața lui Hristos constituie misiunea Bisericii în lume. Cuvântul lui Dumnezeu le va descoperi lumea harului în comuniunea vieții celei noi în Hristos. Rugăciunea le va umple golul cu viața divină. Spovedania îi determină să-și analizeze conștiința și să ia hotărârea de îndreptare. Euharistia le va împărtăși pe însuși Izvorul harului, iar Maslul le oferă harul tămăduirii sufletești și trupesti.

Rămânerea în starea de har și angajarea activă ca membru al Trupului lui Hristos la viața de sfințenie a Bisericii, rămâne o asceză constantă în scopul dobândirii caracterului religios moral creștin. Apoi, cei atrași în viața Bisericii vor fi antrenati în multiplele activități misionare, caritative și gospodărești spre a-și consolida apartenența ca membre active ale Trupului lui Hristos. Acest fapt rămâne de o covârșitoare importanță educativă în exercitarea misiunii terapeuțice a Bisericii.

Prin urmare, harul lui Dumnezeu și reintegrarea activă a celor împătimitiți de drog în viața Bisericii, îi va putea elibera, de sub obsesia chinuitoare a patimii, oferind un orizont veșnic deschis vieții spirituale în Dumnezeu.

Preot prof. univ. dr. Sorin Cosma

15 august – Luni – Adormirea Maicii Domnului – Sf. Ev. Luca 10, 38-42; 11, 27-28

„În vremea aceea a intrat Iisus într-un sat, iar o femeie, cu numele Marta, L-a primit în casa ei. Știa avea o soră ce se numea Maria, care, așezându-se la picioarele Domnului, asculta cuvântul Lui. Iar Marta se silea cu multă slujireși, apropiindu-se, a zis: Doamne, au nu socotești că sora mea m-a lăsat singură să slujesc? Spune-i deci să-mi ajute. Și, răspunzând, Domnul i-a zis: Marto, Marto, te îngrijești și pentru multe te silești; dar un lucru trebuie: căci Maria partea bună și-a ales, care nu se va lua de la ea. Și când zicea El acestea, o femeie din mulțime, ridicând glasul, l-a zis: Fericit este pântecele care Te-a purtat și fericiți sunt sânii pe care i-ai supt! Iar El a zis: Așa este, dar fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l păzesc”.

21 august – Duminică – Sf. Apostol Tadeu; Sf. Mucenită Vasa; Sfinții Mucenici: Donat, diaconul, Romul, preotul, Silvan, diaconul, și Venust – Duminica a X-a după Rusalii – Sf. Ev. Matei 17, 14-23 (Vindecarea lunaticului)

„În vremea aceea mergând ei spre mulțime, s-a apropiat de Iisus un om, căzându-l în genunchi, și zicând: Doamne, miluiește pe fiul meu că este lunatic și pătimește rău, căci adesea cade în foc și adesea în apă. Și l-am dus la ucenicii Tăi și n-au putut să-l vindece. Iar Iisus, răspunzând, a zis: O, neam necredincios și îndărătnic, până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi pe voi? Aduceți-l aici la Mine. Și Iisus l-a certat și demonul a ieșit din el și copilul s-a vindecat din ceasul acela. Atunci, apropiindu-se ucenicii de Iisus, l-au zis de o parte: De ce noi n-am putut să-l scoatem? Iar Iisus le-a răspuns: Pentru puțină voastră credință. Căci adevărat grăiesc vouă: Dacă veți avea credință în voi cât un grăunte de muștar, veți zice muntelui acestuia: Mută-te de aici dincolo, și se va muta; și nimic nu va fi vouă cu neputință. Dar acest neam de demoni nu iese decât numai cu rugăciune și cu post. Pe când străbăteau Galileea, Iisus le-a spus: Fiul Omului va să fie dat în mâinile oamenilor. Și-l vor omorî, dar a treia zi va învia. Și ei s-au întristat foarte!”.

De la o credință ca a noastră la credința care mută munții

„*Neamul acesta de demoni nu iese decât prin rugăciune și prin post*”.

După Schimbarea la Față de pe Tabor, Domnul a înfăptuit minunea cu vindecarea celui lunatic, fiul unui om chinuit. Tatăl îndurerat vine la El, cade în genunchi și-l roagă să-i vindece unicul fiu, care „fiind lunatic, ... pătimește rău, că deseori cade în foc și în apă.” (Luca 9)

Mult seamănă tatăl bolnavului cu noi, care avem și credință și necredință. Suntem de multe ori nestatornici, iar viața noastră merge de multe ori în zig-zag-uri. Credem, iar uneori suntem necredincioși și, totuși, Sfânta Evanghelie este dătătoare de nădejde.

Tatăl vine mai întâi la ucenici, care, din pricina „puținei lor credințe”, n-au putut să-l vindece.

Bună vreme este să ne cercetăm credința dacă este lucrătoare.

A așteptat tatăl lunaticului până ce Domnul a coborât de pe Tabor. Neputința ucenicilor a dat apă la moară contestatarilor, de aceea când Domnul a venit în mijlocul lor era o mare dispută. La vederea Domnului, speranța renaște în sufletul tatălui, dar se apropie cu necredință și este muștrat și el și cei care nu credeau, ca mai apoi să mărturisească: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele.”

Cuvântul Învățătorului produce mare cutremur în ființa copilului. Sfântul Evanghelist Marcu ne spune că răcnea, apoi a fost zguduit cu putere și diavolul a ieșit, copilul

rămânând ca mort. Se vindecă așadar boala, dublată de posesiunea demonică.

Mult îndemn spre credință ne dă Evanghelia aceasta, căci „toate sunt cu puțință celui care crede.” Avem în Pateric o istorioară care ne spune că un părinte îmbunătățit vorbea cu cineva despre credință și a rostit „Mută-te de aici dincolo.” unui munte și muntele a început să se miște. Atunci a zis: „Stai pe loc, că nu ție ți-am spus, ci fratelui.”

Și ucenicii puteau vindeca, cum ne arată și Scriptura mai târziu, dacă ar fi avut credință „cât un grăunte de muștar.”

Sfântul Apostol Pavel, la Evrei, ne evidențiază: „Iar credința este încredințarea celor nădăjduite, dovedirea lucrurilor celor nevăzute.”

Credința creștină își păstrează desigur orientarea spre viitor, spre cele încă nevăzute, dar nădăjduite. Ea exprimă în primul rând realitatea comuniunii noastre cu Hristos Cel înviat și participarea noastră încă de pe acum la „puterea veacului viitor.” (Evrei 6, 5)

Sfinții vin așadar să continue plini de lumină și de har măsura credinței (și a lucrărilor ei minunate), care este cu adevărat de nemăsurat.

Mustrea Domnului ne este adresată tuturor cărora suntem necredincioși, cărora avem în suflet demonul cel surd la cuvântul lui Dumnezeu, care ne împiedică să credem și să mărturisim pe Hristos prin cuvânt, dar mai ales în faptă.

Nu trebuie să ne arătăm doar credincioși, ci să facem fapte de credință. Cei credincioși cred, să credem și noi; se roagă, să ne rugăm și noi; postesc, să postim și noi.

Părintele Marius-Olivian Tănăsie

28 august – Duminică – Cuv. Moise Etiopianul; Sf. Mucenici Diomid și Lavrentie; Sf. Prorociță Ana, fiica lui Faniel – Duminica a XI-a după Rusalii – Sf. Ev. Matei 18, 23-35 (Pilda datornicului nemilostiv)

„Zis-a Domnul: ascultați pilda aceasta: asemănatu-s-a împărăția cerurilor omului împărat care a voit să se socotească cu slugile sale. Și, începând să se socotească cu ele, i s-a adus un datornic cu zece mii de talanți. Dar neavând el cu ce să plătească, stăpânul său a poruncit să fie vândut el și femeia și copiii și pe toate câte le are, ca să se plătească. Deci, căzându-i în genunchi, sluga aceea i se închina, zicând: Doamne, îngăduiește-mă și-ți voi plăti ție tot. Iar stăpânul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria. Dar, ieșind, sluga aceea a găsit pe unul dintre cei ce slujeau cu el și care-i datora o sută de dinari. Și punând mâna pe el, îl sugruma zicând: Plătește-mi ce ești dator. Deci, căzând cel ce era slugă ca și el, îl ruga zicând: Îngăduiește-mă și îți voi plăti. Iar el nu voia, ci, mergând, l-a aruncat în închisoare, până ce va plăti datoria. Iar celelalte slugi, văzând deci cele petrecute, s-au întristat foarte și, venind, au spus stăpânului toate cele întâmplate. Atunci, chemându-l stăpânul său, îi zise: Slugă vicleană, toată datoria aceea ți-am iertat-o, fiindcă m-ai rugat. Nu se cădea, oare, ca și tu să ai milă de cel împreună slugă cu tine, precum și eu am avut milă de tine? Și mâniindu-se stăpânul lui, l-a dat pe mâna chinătorilor, până ce-i va plăti toată datoria. Tot așa și Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă, dacă nu veți ierta – fiecare fratelui său – din inimile voastre”.

Părinte, iartă-le lor, că nu știu ce fac

Ca urmare a faptului că omul nu a rămas în ascultare și comuniune cu Dumnezeu, așa cum a fost creat, păcatul a intrat în firea omenească. Pentru aceasta, omul, depărtându-se de izvorul vieții, adică de Dumnezeu, a devenit supus stricăciunii și morții. Ori una dintre condițiile necesare pentru ca omul să poată reface legătura cu Dumnezeu este iertarea pe care el trebuie să o dobândească. Și fiindcă niciun om și nicio faptă omenească nu a putut să dobândească această iertare, a venit Mântuitorul Hristos din iubire pentru făptura Sa, care era sortită pieirii, să facă El pentru noi ceea ce noi nu puteam face, însă noi nu l-am primit, ci ne-am lepădat de El, și l-am condamnat la moarte și totuși El ne-a dăruit-o pe aceasta pe cruce. Însă pentru a ne-o însuși trebuie să îndeplinim și noi la rândul nostru o condiție, și anume: iertarea aproapelui.

Pilda pe care ne-o pune înaintea noastră Sfânta noastră Biserică tocmai acest lucru vrea să-l scoată în evidență: importanța iertării. Cuvântul lui Dumnezeu, Hristos Dumnezeu, care ne-a adus nouă Împărăția Cerurilor, se aseamănă pe Sine omului împărat, fiindcă El este „Împăratul împărățiilor și Domnul domnilor”, și S-a făcut om, întrucât s-a făcut întru asemănarea oamenilor afară de păcat. Acesta a chemat la judecată pe slugile sale, deci nu le-a pedepsit fără judecată, așa după cum „noi toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, ca să ia fiecare după cele ce a făcut prin trup, ori bine, ori rău” (II Cor. 5, 10). Sfântul Teofilact spune că noi suntem cei datori cu „zece mii de talanți”, ca cei care primim binefacerile lui Dumnezeu în fiecare clipă, și cu nimic nu-i răsplătim Lui. „Vinderea” datornicului împreună cu „femeia și copiii”, reprezintă înstrăinarea de Dumnezeu, căci cel care este vândut devine rob. „Femeie” înseamnă trupul, ca unul care este soț – împreună lucrător – al sufletului; iar

„copiii” – faptele care se lucrează de trup și de suflet. Deci poruncește ca trupul să fie dat satanei spre pierzare, adică bolilor sau chinurilor din partea diavolului, și „copiii” sunt lucrurile răutăților. Deci, căzându-i în genunchi, sluga aceea i se închina, zicând: Doamne, îngăduiește-mă și-ți voi plăti ție tot. Iar stăpânul slugii aceleia, milostivindu-se de el, i-a dat drumul și i-a iertat și datoria.

Prin aceasta se vede puterea pocăinței și iubirea de oameni a lui Dumnezeu! Pocăința a făcut pe slugă să cadă în genunchi, să se smerească, căci, dacă nu se smerea, însemna că nu este vrednic de iertare. Iar faptul că Dumnezeu este milostiv se vede prin aceea că, rugat fiind să-l amâne, să-l îngăduie pe datornic, nu numai atât i-a dăruit cât a cerut, ci i-a șters toată datoria. Dar slujitorul, după ce a fost iertat și a ieșit de la judecată, atunci îl sugrumă pe cel împreună-slujitor cu el, cerându-i acestuia să-i plătească puțina datorie și sugrumându-l și aruncându-l în închisoare, până ce va plăti datoria. Aceasta arată că nimeni care nu rămâne în Dumnezeu nu poate fi milostiv, ci cel care „iese” de la Dumnezeu prin aceasta se înstrăinează de el, acest lucru se vede prin cruzimea aceea că, deși i se iertase o așa de mare datorie, el nu a iertat mica datorie a aproapelui său. Celelalte slugi, adică îngerii care sunt împreună slujitori cu noi în lucrarea mântuirii, sunt iubitori de bunătate și urători de răutate, care se bucură pentru întoarcerea celui păcătos și se întristează când omul apucă calea răutății. Trebuie să reținem acest cuvânt, că „așa și Tatăl Meu cel ceresc vă va face vouă, dacă nu veți ierta – fiecare fratelui său – din inimile voastre”. Și atunci cum se poate numi iertare din inimă: – nu-l urăsc, dar nici nu-l pot iubi; – l-am iertat, dar nu pot să-l uit, sau; – l-am iertat, dar nu vorbesc cu el. Căci „cine nu iubește pe fratele său rămâne în moarte. Oricine urăște pe fratele său este ucigaș de oameni și știți că orice ucigaș de oameni nu are viață veșnică, dăinuitoare în El.” (I In. 3, 14 – 15)

Părintele Gheorghe Ionașcu

29 august – Luni – Tăierea Capului Sf. Proroc Ioan

Botezătorul; Cuv. Teodora (Post) – Sf. Ev. Marcu 6, 14-30

„În vremea aceea a auzit regele Irod, căci numele lui Iisus se făcuse cunoscut, și zicea că Ioan Botezătorul s-a sculat din morți și de aceea se fac minuni prin el. Alții însă ziceau că este Ilie și alții că este proroc, ca unul din proroci. Iar Irod, auzind zicea: Este Ioan căruia eu am pus să-i taie capul; el s-a sculat din morți. Căci Irod, trimițând, l-a prins pe Ioan și l-a legat, în temniță, din pricina Irodiadei, femeia lui Filip, fratele său, pe care o luase de soție. Căci Ioan îi zicea lui Irod: Nu-ți este îngăduit să ții pe femeia fratelui tău. Iar Irodiada îl ura și voia să-l omoare, dar nu putea, căci Irod se temea de Ioan, știindu-l bărbat drept și sfânt, și îl ocrotea. Și ascultându-l, multe făcea și cu drag îl asculta. Și fiind o zi cu bun prilej, când Irod, de ziua sa de naștere, a făcut ospăț dregătorilor lui și căpeteniilor oștirii și frunțașilor din Galileea, și fiica Irodiadei, intrând și jucând, a plăcut lui Irod și celor ce ședeau cu el la masă. Iar regele a zis fetei: Cere de la mine orice vei voi și îți voi da. Și s-a jurat ei: Orice vei cere de la mine îți voi da, până la jumătate din regatul meu. Și ea, ieșind, a zis mamei sale: Ce să cer? Iar Irodiada i-a zis: Capul lui Ioan Botezătorul. Și intrând îndată, cu grabă, la rege, i-a cerut, zicând: Vreau să-mi dai îndată, pe tipsie, capul lui Ioan Botezătorul. Și regele s-a mâhnit adânc, dar pentru jurământ și pentru cei ce ședeau cu el la masă, n-a voit s-o întristeze. Și îndată trimițând regele un paznic, a poruncit a-i aduce capul. Și acela, mergând, i-a tăiat capul în temniță, l-a adus pe tipsie și l-a dat fetei, iar fata l-a dat mamei sale. Și auzind, ucenicii lui au venit, au luat trupul lui Ioan și l-au pus în mormânt. Și s-au adunat apostolii la Iisus și l-au spus Lui toate câte au făcut și au învățat”.

DESPRE SFÂNTA LITURGHIE

85. Care este fapta și dovada cea mai înaltă prin care omul cinstește și preamărește pe Dumnezeu?

Dintre toate actele noastre de cult prin care cinștim și preamărim pe Dumnezeu cel mai desăvârșit este sacrificiul sau jertfa.

86. Ce este jertfa?

Jertfa este dăruirea plină de iubire și evlavie a unui obiect în cinstea lui Dumnezeu. Prin aceasta voim să arătăm că El, ca ziditor a toate, este stăpânul tuturor lucrurilor și că noi, ca făpturi ale Lui, atârnăm întru totul de El. Astfel Îi recunoaștem stăpânirea și puterea și mărturisim datorita noastră de recunoștință și de iubire față de El, pentru toate câte ne-a dat.

87. Este veche jertfa?

Este tot atât de veche și răspândită ca religia însăși. Înclinația de a cinși pe Dumnezeu prin jertfă este sădită chiar în firea omului; de aceea găsim jertfa în toate religiile, la toate popoarele și în toate vremurile. Aducerea de jertfă începe chiar cu primii oameni, și anume cu jertfa lui Cain și Abel, despre care ne mărturisește prima carte a Sfintei Scripturi: „Dar după un timp, Cain a adus jertfă lui Dumnezeu din roadele pământului. Și a adus și Abel din cele întâi născute ale oilor sale și din grăsimea lor” (Fac. 4, 3-4). Îndeosebi la evrei, jertfele au fost orânduite de Dumnezeu însuși, prin Moise, care a întocmit cu de-amănuntul atât felul sau materia jertfelor, cât și timpul și rânduiala sau chipul în care trebuiau aduse. Acestea le găsim descrise mai ales în cartea a treia a Sfintei Scripturi, numită Levitic, sau Cartea Preoților, scrisă de Moise.

88. Noi, creștinii, aducem jertfă lui Dumnezeu?

Da.

89. Care este această jertfă?

Sfânta Euharistie, adică însuși Sfântul Trup și Sânge al Domnului.

90. Cum se numește slujba în timpul căreia se pregătește și se aduce jertfa Sfintei Euharistii?

Sfânta Liturghie.

91. Cine a întemeiat Sfânta Liturghie? Sau cine ne-a învățat și ne-a poruncit s-o săvârșim?

Mântuitorul Insuși.

92. Când și cum?

În ajunul morții Sale pe cruce, adică Joi seara, la Cina cea de Taină. Serbând atunci Paștele, împreună cu ucenicii Săi, „Iisus luând pâine și binecuvântând a frânt și a dat ucenicilor Săi, zicând: „Luați, mâncați acesta este Trupul Meu”. Luând apoi paharul și mulțumind, le-a dat lor zicând: „Beți dintru acesta toți: acesta este Sângele Meu al Legii celei noi, care pentru mulți se varsă, spre iertarea păcatelor” (Matei 26, 26-28; Marcu 14, 22-24; Luca 22, 19-20; I Cor. 11, 23-25).

În locul jertfelor Legii Vechi, pecetluite cu sânge de țapi și de viței (vezi leș. 24, 18), Mântuitorul întemeiază o Lege nouă, sau un legământ nou între Dumnezeu și oameni, pecetluindu-l cu însuși Trupul și Sângele Său pe Golgota. Mântuitorul le dădea Sfinților Săi Apostoli, la Cină, sub forma nesângeroasă a pâinii și vinului, această jertfă pe care trebuiau să o aducă de atunci înainte Ucenicii Săi, după porunca Sa: „Aceasta să faceți întru pomenirea Mea!” (Luca 22, 19 și I Cor. 11, 24 și 25). Prin aceste cuvinte El rânduește pe Apostolii Săi drept arhierii sau preoți slujitori ai jertfei celei noi, întemeiată atunci de El.

Urmând porunca Domnului și Învățătorului lor iubit, Sfinții Apostoli și mai apoi ucenicii lor săvârșeau zilnic Jertfa Mântuitorului spre neîntrerupta aducere aminte de El. Ei făceau

întocmai ca Domnul, Care, la Cină, înainte de a frânge și a împărți pâinea, a binecuvântat, iar când le-a întins paharul, a mulțumit (lui Dumnezeu-Tatăl) (Matei 26, 27; Marcu 14, 22-23; Luca 22, 17-18 și I Cor. 11, 23 ș.u.). Adunându-se deci pentru rugăciune, Sfinții Apostoli și ucenicii lor mulțumeau și se rugau îndelung ca Domnul să prefacă pâinea și vinul de pe masa lor în însuși Sfântul Său Trup și Sfântul Său Sânge, cu care apoi se împărtășeau. Același lucru au făcut mai târziu și urmașii sfinților și legiuitorii ai Sfinților Apostoli, adică arhierii și preoții, căror ei le-au împărtășit harul dumnezeiesc de a săvârși această Sfântă Taină.

Astfel a luat naștere o rânduială de slujbă sfântă, cunoscută la început sub diferite numiri, ca: frângerea pâinii (Fapte 2, 42), Masa sau Cina Domnului (I Cor. 10, 16), Euharistie (mulțumire). Mai pe urmă, această sfântă slujbă a primit numele de Liturghie, sub care o cunoaștem azi și care înseamnă: lucrare sau slujbă publică, obștească, rânduială și săvârșită spre folosul tuturor.

93. Ce este, prin urmare, Sfânta Liturghie?

Este o Rânduială de sfinte rugăciuni, în timpul căreia se săvârșește și se aduce jertfa fără de sânge a Legii celei Noi, întemeiată de Mântuitorul la Cina cea de Taină și încredințată de El Sfinților Săi Apostoli, iar de aceștia, urmașilor lor sfințiți (arhierii și preoții), pentru a fi săvârșită de-a-pururea în Biserica creștină, spre pomenirea Lui și spre iertarea păcatelor membrilor Bisericii Lui.

94. Cine poate săvârși slujba Sfintei Liturghii?

Numai arhierii și preoții cu hirotonie legală, adică sfințiți și așezați după rânduiala canonică a Bisericii. Cei caterisiți sau îndepărtați din slujbă și cei vinovați de păcate grele nu mai pot liturghisi. Diaconul nu poate sluji singur, ci totdeauna numai cu preotul. În afară de preotul săvârșitor al Sfintei Jertfe, pentru săvârșirea Sfintei Liturghii mai trebuie neapărat cel puțin un cântăreț care să dea răspunsurile la strană și să ajute pe preot în anumite momente ale slujbei. Acesta conduce în cântările Sfintei Liturghii pe credincioșii care iau parte la slujbă.

95. Unde se săvârșește Sfânta Liturghie?

Numai în biserică sau în paraclis și capele sfințite și cu Antimis, în partea cea mai sfântă, adică în Sfântul Altar. Numai în cazuri cu totul excepționale, ca de pildă pe câmpul de luptă, și numai cu învoirea episcopului localului, Sfânta Liturghie se poate săvârși și în afară de biserică, într-o casă sau într-un loc curat, pe o masă pe care se întinde Sfântul Antimis. Fără de el nu se poate săvârși Sfânta Liturghie nici în biserică, unde stă totdeauna pe Sfânta Masă; și nici în afară de biserică.

96. În ce zile și în ce vreme din zi se săvârșește Sfânta Liturghie?

În mănăstiri și în catedralele episcopale se săvârșește Sfânta Liturghie în fiecare zi. În bisericile de enorie se face Sfânta Liturghie de obicei numai în zilele de Duminică și în sărbători, iar în zilele din cursul săptămânii se face numai atunci când este nevoie, mai ales sâmbăta, când se fac parastase și pomeniri pentru morți. Cât privește vremea anumită sau ceasul din zi la care trebuie să înceapă slujba Sfintei Liturghii, după predania veche a Bisericii, este ceasul al treilea din zi, care corespunde cam cu ceasul 9 dimineața, după număratoarea noastră, când Domnul a fost răstignit pe cruce (Marcu 15, 25) și când S-a pogorât Sfântul Duh peste Sfinții Apostoli. De va fi nevoie, se poate săvârși Sfânta Liturghie și mai devreme sau mai târziu, dar nu mai înainte de a se lumina de ziua și nici după amiază. Abateri de la această regulă se fac numai la anumite praznice împăratești, și anume la Paște, la Crăciun (nu peste tot) și în unele locuri la Bobotează, când Sfânta Liturghie se săvârșește dis-de-dimineață. (va urma)

Din *Învățătura de credință ortodoxă*

PĂHĂRELE CU NECTAR

O poveste înmurată

Pleacă ursul la pădure
Să culeagă fragi și mure,
Dar nu ia la întâmplare
Orice mură-i iese-n cale,
Ci le-alege mai zemoase,
Fragede, mari și frumoase,
Dulci la gust și aromate,
Proaspete și parfumate.
Apoi scoate tacticos
Un butoi de miere gros
Și-nghite pe săturate
Mure-n miere înmuiate.
Ar mai tot mânca, „plăpândul”,
Dar i-a cam pierit avântul,
Fiindcă burta-i ursulească
Gata stă ca să plesnească.

*

Șade ursul sub umbrar,
Mormăind sub cerul clar:
- Doamne, tare-s mulțumit
Ca și astăzi am postit!

Din „Poezii cu iz de Filocalii”.

„Scris-am vouă, tinerilor,
căci sunteți tari și cuvântul lui
Dumnezeu rămâne în voi și ați
biruit pe cel viclean”.

(1 Ioan 2, 14)

Din viața parohiei

Vineri, 8 iulie, la prima ediție a Schimbului de Carte Ortodoxă la Tg.-Jiu, la Biserica noastră, participarea a fost una de început, și de obicei, începuturile sunt mai grele. Dintre invitații speciali, au fost prezente domnișoara Blîndu și doamna Sabo, care ne-a recitat poezia „Pocăință”. În începutul întâlnirii, am prezentat Asociația Orthograffiti și proiectul Schimb de Carte Ortodoxă.

După aceea, am făcut cunoștință și am spus care este cartea adusă, motivând alegerea ei și încercând să îi facem pe ceilalți dornici s-o citească. Înainte de a face schimb, am prezentat cărți precum: Homo Economicus de Cristinel Ioja, Am iubit pătimirea de Sfântul Luca al Crimeii, Chipul ca o catapeteasmă a lui Costion Nicolescu sau Virgil Gheorghiu – Tatăl meu, preotul, care s-a urcat la cer. Am supus atenției celor prezenți și: Cartea Nunții (Danion Vasile), Gânduri și miride (Pr. Constantin Necula), Crucea vizibilului (Jean-Luc Marion), Acatistul Sf. Nicolae, Acatistul Sf. Haralambie, Din temnițe spre sinaxare, Crezul creștin, Din învățăturile Pr. Arsenie Boca vol. 3, etc.

De asemenea, cei care au participat la prima ediție au primit din partea

organizatorilor câte o iconiță sau câte un calendar, alături de numărul 23 al revistei

Calea Înălțării, revistă a parohiei noastre, care ne-a găzduit. După care, înainte de a pleca, am pus la cale ediția a doua (octombrie 2011), cu nădejdea unei mai mari reușite, atât din punct de vedere al prezentei, cât mai ales al folosului dobândit pentru sufletele noastre. Contact: 0768.35.76.75.

Monica și Radu Buțu

Rugăciune pentru iluminare

Doamne, îndreptează-ne, precum o mamă duiosă își îndreptează copiii săi mici. Dă fiecărui suflet să cunoască bucuria mântuirii Tale și puterea ajutorului Tău. Dă ușurare sufletelor chinuite ale poporului Tău și pe noi, pe toți, ne învață prin Duhul Sfânt, să Te cunoaștem pe Tine. Se chinuiește sufletul omenesc pe pământ, Doamne, și nu poate să se întărească cu mintea întru Tine, pentru că nu Te cunoaște pe Tine, nici bunătatea Ta. Mintea noastră este întunecată de grijile lumești și nu putem pricepe bunătatea dragostei Tale. Tu ne

luminează. Milostivirii Tale toate îi sunt cu putință. Tu ai spus în Sfânta Evanghelie, că morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și vor învia. Așa fă acum: ca sufletele noastre moarte să audă glasul Tău și să învie, întru bucurie.

Sf. Siluan Athonitul

În vacanță

Robert Căldărușe

Eu, când stau acasă, citesc.
Iar unii zic că nu muncesc,
Dar eu știu că-s silitor,
În ciuda fetelor.

Când merg afară,
Mă bucur că-i vară.
Soarele apare
De undeva din zare.

Când mă duc acasă,
Mă așez la masă.
Și mănânc o ciorbiță
Cu o linguriță.

Eu acum vreau să mă culc,
Sper că nu intru-n bucluc,
Că fratele meu e acasă,
Iar eu cred că nu mă lasă.

Supă de conopidă

Ingrediente: 2-3 morcovi, o ceapă, o rădăcină de pătrunjel, 1 rădăcină de păstârnac, o țelină mică și o conopidă mijlocie, sare după gust, puțin ulei.

Modul de preparare:

Se curăță și se taie cubulețe zarzavaturile și se pun la fiert, se potrivește de sare și se pune deasupra puțin ulei. După ce zarzavaturile sunt aproape fierte, se pune și conopida bine spălată și tăiată ciorchine. Se poate consuma dulce sau acrită cu boșor. Poftă bună!

Magdalena Sabo

Nicolae Steinhardt – „Acum știu, am aflat și eu...”

„Când un om reușește să facă ceva ce i-a solicitat mult efort, în el începe să lucreze trufia.

Cel ce slăbește, se uită cu dispreț la grași, iar cel ce s-a lăsat de fumat răsuște nasul disprețuitor când altul se bălăcește, încă, în viciul său. Dacă unul își reprimă cu sânge sexualitatea, se uită cu dispreț și cu trufie către păcătosul, care se căznește să scape de păcat, dar instinctul i-o ia înainte! Ceea ce reușim ne poate spurca mai ceva decât păcatul însuși. Ceea ce obținem se poate să ne dea peste cap reperele emoționale în așa manieră încât ne umple sufletul de venin. Bani care vin spre noi ne pot face aroganți și zgârciți, cum succesul ne poate răsturna în abisul înfricoșător al patimilor sufletești.

Dumnezeu privește din înaltul cerului și vede... Pe întreaga cuprindere a universului, ochii Săi cercetează fiecare detaliu... fiecare mișcare. Ochii Săi pătrund dincolo de sloiurile de gheață, dincolo de ziduri de piatră... dincolo de inimi și gânduri... Dincolo de aparența a ceea ce crezi tu că ești. Te-ai gândit vreodată cum e să privești prin ochii cerului?... Cum e să iei aripile zorilor... și să te arunci dincolo de orice aparență... Să te vezi zburând în plină iarnă printre verdeța brazilor... să cutreieri dealuri și munți falnici... să lași urme pe zăpadă acolo unde nimeni nu a mai lăsat? Cum e oare pentru o clipă să renunți la acest privilegiu... și să te cobori din nou, de astă dată nu în zbor, nici învăluit în măreție... Cum e oare să privești înspre cerul care plânge după o stea pierdută... Privirea ta să se oprească la marginile pătuțului tău de paie, să nu auzi decât un răget surd de mieluşea, să nu simți decât o suflare palidă... TU care erai purtat de leagănul zorilor să fii purtat acum de mâini omeneste, mâini imperfecte brăzdate de frig și întuneric... Nu sunt în stare să pricep cum un PRINȚ poate să renunțe la tot ceea ce are ca să câștige un om. Fiul Lui Dumnezeu, un prunc adormit pe brațele unui tâmplar. E așa de mic și trupul așa plâpând și, atunci când plânge soarele, se ascunde în nori... iar, când zâmbește, răsare iar...

MIHAIL POPA

Drumul către iubire se îngustează când ne uităm spre ceilalți de la înălțimea vulturilor aflați în zbor. Blandețea inimii se usucă pe vreji de dispreț, de ură și de trufie, dacă sufletul nu este pregătit să primească reușita sa cu modestia și grația unei flori... Tot ce reușim pentru noi și ne aduce energie este menit a se întoarce către aceia ce se zbat, încă, în suferință și-n păcat. Ochii noștri nu sunt concepuți pentru dispreț, ci pentru a exprima cu ei chipul iubirii ce se căznește să iasă din sufletele noastre. Succesele nu ne sunt date spre a ne înfoia în pene, ca în mantiile statuiilor, ci pentru a le transforma în dragoste, în dezvoltare și în dăruire pentru cei din jur. Dacă reprimi foamea în timp ce postești, foamea se va face tot mai mare. Minte ta o să viseze mâncăruri gustoase și alese, mintea o să simtă mirosurile cele mai apetisante chiar și în somn, pentru ca, în ziua următoare, înnebunită de frustrare, să compenseze lipsa ei printr-un dispreț sfidător față de cel ce nu postește. Atunci, postul devine prilej de trufie, de exprimare a orgoliului și a izbânzii trufașe asupra poftelor... Dar, dincolo de orice, trufia rămâne trufie, iar sentimentul frustrării o confirmă.

Dacă ai reușit în viață, nu te agăța de nereușitele altuia, pentru a nu trezi în tine viermele cel aprig al orgoliului și patima înfumurării. Reușita este energia iubirii și a capacității tale de acceptare a vieții, dar ea nu rămâne nemișcată, nu este ca un munte sau ca un ocean.

Îngâmfarea și trufia reușitei te coboară, încetul cu încetul de pe soclul tău, căci ele desenează pe cerul vieții tale evenimente specifice lor.

Slăbește, bucură-te și taci! Lasă-te de fumat, bucură-te și taci! Curăță ograda ta, bucură-te de curățenie și lasă gunoiul vecinului acolo unde vecinul însuși l-a pus. Căci între vecin și gunoiul din curte există o relație ascunsă, niște emoții pe care nu le cunoști, sentimente pe care nu le vei bănuși vreodată și cauze ce vor rămâne, poate, pentru totdeauna ascunse minții și inimii tale.

Între omul gras și grăsimea sa există o relație ascunsă. O înțelegere. Un secret. Un sentiment neînțeles. O emoție neconsumată. O dragoste respinsă. Grăsimea este profesorul grasului. Viciul este profesorul viciosului. Și, în viața noastră nu există profesori mai severi decât viciile și incapacitățile noastre.” (...)

„Acum știu, știu că orice ură, orice aversiune, orice ținere de minte a răului, orice lipsă de milă, orice lipsă de înțelegere, bunăvoință, simpatie, orice purtare cu oamenii care nu e la nivelul grației și gingășiei unui menuet de Mozart... este un păcat și o spurcăciune; nu numai omorul, rănirea, lovirea, jefuirea, înjurătura, alungarea, dar orice vulgaritate, desconsiderarea, orice căutătură rea, orice dispreț, orice rea dispoziție este de la diavol și strică totul. Acum știu, am aflat și eu...”

Nicolae Steinhardt,
Cuvânt de învățătură

**Întâlniri ale Grupului parohial
de tineret „Înălțarea Domnului”**
Duminică, 7 august: Mire, Mireasă, Hristos, Maica Domnului – ora 17,00.

14 august: Studiu biblic – Evanghelia după Matei, cap. 17.

21 august: Discuții pe teme filocalice.

28 august: Acatistul Sf. Ioan Botezătorul.

INFO: 0727.78.16.91